Even uw aandacht…

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

RELATIEF

toneelspel in vier bedrijven

door

Peter de Kemel

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr. 2217

© 1994 oneelfonds J. Janssens / Peter de Kemel

EEN SCHEEF HUISHOUDEN

Dolle klucht in vijf bedrijven

door

Peter de Kemel

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr. 1979

© 1992 Toneelfonds J. Janssens / Peter de Kemel

PERSONAGES

4 dames - 4 heren

Robert Maes, lingeriefabrikant, 45 jaar.
Cecile Maes, zijn vrouw, 45 jaar.
Christel, hun dochter, 18 jaar.
Charel, 38 jaar.
Louis, 45 jaar.
Inge, 25 jaar.
Janet, 25 jaar.
Robby, eind de 40, lange haren en een lange baard.

DECOR

Alles speelt zich af in de woonkamer van Robert Maes.
In de achterwand zit de ingangsdeur.
Links achteraan, een trap naar boven.
Rechts vooraan, een deur naar de keuken.
Op het voorplan rechts een zetel met twee bijzitjes.
Op het voorplan links een tafel met vier stoelen.

Het stuk kan gemakkelijk in het dialect gebracht worden met uitzondering van Charel die A.N. praat.

© 1992 Toneelfonds J. Janssens / Peter de Kemel

E E R S T E B E D R I J F

(*De salon in een vrij sjiek huis.*
Achteraan rechts staat het bureau van Robert. Er liggen overal papieren. Allerlei lingerie, vrouwenbroekjes, b.h.'s, boddy's, hangen op presentatiehouders rond het bureau. Het is er zeer wanordelijk.
In de zetels liggen kranten, een overvolle asbak op het salontafeltje.
Op de leuning van de trap hangen allerlei kleren van Cecile, waaronder 7 slipjes.
Vlak voor de keukendeur staan zes dozen gestapeld.
Het decor is verlaten bij de aanvang van het stuk. De telefoon rinkelt een drietal keer. Men hoort Cecile praten in de keuken.)

CECILE : Ja ja, een beetje geduld, hé! (*Ze komt in haar pyjama de keuken uitgelopen en loopt pal tegen de dozen, deze vallen samen met Cecile tegen de grond. Terwijl ze rechtkrabbelt*) Ja, hij heeft ze ook weer op een plaatsje gezet. (*De telefoon blijft rinkelen. Cecile tot de telefoon.*) Ja ja, ziet ge niet dat ik probeer recht te raken? (*Terwijl ze naar de telefoon gaat.*) Een mens heeft hier niet eens de tijd om op zijn gemak 's morgens een boterham te eten. (*Komt bij telefoon die stopt met bellen.*) Allé, dat ook nog. Een mens zou er een uur vroeger voor opstaan om dat allemaal eens te kunnen meemaken. (*De telefoon gaat opnieuw.*) Allé, we gaan nog eens proberen. (*Ze neemt de hoorn op*) Hallo... Pardon?... Of het met lingerie Maes is? (*Ze kijkt om zich heen naar het ondergoed.*) Zou wel kunnen dat ge juist verbonden zijt. Er is hier nogal wat lingerie aanwezig... Roberke?... Met wie spreek ik alsjeblieft?... Ah, zijn secretaresse. Gij noemt hem dus Roberke... Nee, die is nog niet op hoor kind. Het was gisterenavond Erotica op t.v. en dan raakt hij niet in zijn bed. Bijgevolg dat hij er 's morgens natuurlijk niet uitgeraakt.... Ge hebt hem dringend nodig? Gij of de firma?... De firma natuurlijk. Jamaar ja, ge weet nooit hé wie er Roberke nodig heeft... Of ik zou willen vragen waar die zes dozen witte slipjes staan met aan de voorkant: "Voor vijf frank mag je mijn muisje eens zien"... De klant staat te wachten... Minuutje hé! (*Ze gaat naar de trap en roept naar boven.*) Ro...! Zes dozen zegt ze. (*Ze kijkt naar de*

© 1992 Toneelfonds J. Janssens / Peter de Kemel

dozen aan de keukendeur.) Ja, mijn hoofd eraf als hij ze hier niet achter gelaten heeft. (*Ze opent een doos*) Ik vraag mij af hoe ze daar wijs blijven geraken uit zo'n warboel. (*Ze neemt een slipje uit de doos; wanneer er niks opstaat, het zo houden dat het publiek dit niet merkt.*) Ja, wat is dat nu. "Voor één frank mag je mijn muisje eens zien". (*ze gaat naar de telefoon*) Stelt u voor dat er nu in ieder broekje nog een muis had gezeten, dan was het hier helemaal oké geweest. (*neemt terug de hoorn op*) Zeg dingske, ik heb hier zes dozen staan, maar er staat op dat ge de muis moogt zien voor één frank in plaats van voor vijf frank. Ja, de één haar muis is nu eenmaal meer waard dan de ander.... Oké ja, ik zal hem oproepen en ze hem meegeven naar de fabriek. (*Ze legt de hoorn neer en gaat naar de trap.*) Moesten die vrouwen, die langs de baan zitten, zo'n broekje aanhebben, ze zouden niet veel verdienen op een dag. (*Ze roept aan de trap*) Robert!... Robert! 't Is tijd!

ROBERT : (*van boven*) Hé?!

CECILE : Dat ik zeg dat het tijd is!

ROBERT : (*off*) Ja ja.

CECILE : Ze hebben u nodig op de fabriek!

ROBERT : (*off*) Hé?!

CECILE : Ja saluut hoor! (*Ze gaat weg van de trap, ze kijkt naar het slipje in haar hand, gaat terug naar trap en roept.*) Dat ge voor één frank mijn muisje eens moogt zien!

ROBERT : (*Komt beneden in zijn pyjama, zijn haren helemaal door elkaar.*)

CECILE : Ah, Roberke is daar. Ja jongen, uw haren staan recht. Hebt ge zo'n woelige nacht achter de rug?

ROBERT : Wat is dat van die muis? (*Cecile toont hem het slipje met "voor één frank mag je mijn muisje zien".*) Ja saluut hoor, op mijn nuchter maag zeker!

CECILE : Schiet er u niets te binnen als ge dat leest?

ROBERT : Kalm hé! Ik kom nog maar pas uit mijn bed. Mijn hersens draaien nog niet op volle toeren.

CECILE : Ze draaiden gisteren wel op volle toeren bij dat programma met al die blote vrouwen zeker?

ROBERT : Ge moet daar naar luisteren. Precies of ik daar naar kijk voor die blote vrouwen.

CECILE : 't Zal in ieder geval niet zijn om naar de schone kleren te kijken, want ze hebben er geen aan.

ROBERT : Wat interesseert er een fabrikant van ondergoed?

© 1992 Toneelfonds J. Janssens / Peter de Kemel

CECILE : Ja Robert, het is al goed jongen. Ge moet er niet mee inzitten, het is een teken dat ge nog gezond zijt. (*toont hem opnieuw het slipje*) Maar zegt u dat niks?

ROBERT : Zoetje, als ge zo een slipje wilt, pakt er dan eentje hé! Er staan er hier zes dozen. Op eentje zal het niet aankomen. Ik zou u wel aanraden van niet in uw slipje te staan als er andere mannen bij zijn, want dan zoudt ge rare aanbiedingen kunnen krijgen.

CECILE : Zes dozen zegt ge.

ROBERT : Millidju! Zeg dat het niet waar is hé! Die dozen moesten al op de fabriek geweest zijn.

CECILE : Ja, ge kunt niet alles willen hé, Robert. Tot negen uur in uw bed liggen en willen dat ge om acht uur al op de fabriek staat met uw dozen.

ROBERT : Het kan best zijn dat ze al op de fabriek staan voor die onderbroeken.

CECILE : Het kan natuurlijk ook best zijn dat ze het al beu zijn van op die broeken te staan wachten.

ROBERT : Ge wilt dus zeggen...

CECILE : Juist Robert. Dat ze op uw fabriek staan te wachten op Robert met zijn muizebroekjes.

ROBERT : Au! Een mens zou zot worden hé van die vrouwenonderbroeken. Met een vrouwmens hebt ge geen vijf minuten rust, maar met hun onderbroeken is het nog tien keren erger. Wat hebt ge ze gezegd?

CECILE : Wat moest ik zeggen? Dat Roberke nog in zijn bed lag. En à propos, waarom noemt die propere secretaresse van u u, Roberke?

ROBERT : Ik heb ze geleerd van beleefd te zijn tegen haar baas.

CECILE : Ja, met twee woorden spreken zeker. In plaats van meneer Robert, Roberke.

ROBERT : Ja zeg, als het zo nauw steekt. Zeg dan van de eerste keer dat ge jaloers zijt.

CECILE : En dan, zijt ge er niet kontent mee misschien?

ROBERT : Moet ik daar kontent mee zijn, dat gij jaloers zijt op mijn secretaresse?

CECILE : Dat is het bewijs dat ik nog altijd iets voor u voel.

ROBERT : Zover had ik niet nagedacht.

CECILE : Het wordt hoog tijd dat ge eens over bepaalde dingen begint na te denken, Robert. Zeg nu eens eerlijk dat het hier geen leven meer is.

ROBERT : Daar zegt ge het. Als ge bedenkt dat ik als directeur al om acht uur op dat bedrijf zou moeten staan met onderbroeken!

CECILE : Voor mij is het geen leven, Robert.

ROBERT : Ah ja. Met mij zit ge niet in.

CECILE : Gij zijt directeur van dat bedrijf. Ik heb daar niks mee te maken.

© 1992 Toneelfonds J. Janssens / Peter de Kemel

ROBERT : Behalve dat ge mijn winst helpt opleven.

CECILE : Uw winst! De laatste tijd is het geen vette meer. Er wordt meer ondergoed gemaakt en ingevoerd dan dat er buitengaat.

ROBERT : We moeten stock hebben zodat de klanten kunnen kiezen.

CECILE : Ja, logisch dat ge stock moet hebben. Ge hebt er blijkbaar zodanig veel dat uw magazijn vol zit, want ge begint het hier ook al te zetten. (*Ze neemt de dozen van voor de keukendeur en gooit ze in een andere hoek.*) Een mens kan al haast niet meer in zijn keuken.

ROBERT : Zeg zoetje, als ge toch zinnens zijt van ze allemaal te verplaatsen, zet ze dan van de eerste keer in de koffer van mijn auto hé, anders moet ik ze ook nog allemaal eens onder handen nemen.

CECILE : Het wordt meer dan tijd dat gij uw handen eens uit uw mouwen steekt. Veel meer achteruit moeten we niet meer gaan met het bedrijf.

ROBERT : We kunnen niet meer achteruit, want het ligt nu al volledig op zijn gat. Ik ben gisteren gaan eten met al diegenen die geld van ons tegoed hebben, het restaurant zat goed vol.

CECILE : Allé, ge laat het niet aan uw hart komen. Ge gaat ermee eten.

ROBERT : Jaja, zij hebben hun buik rond gegeten, ik heb op mijn nagels zitten bijten. De slechte toestand van ons bedrijf is de schuld van de vrouwen en van niemand anders!

CECILE : Ah ja?!

ROBERT : Ah natuurlijk! Geen enkele vrouw draagt nog een bh, waarom zouden ze er dan nog kopen?

CECILE : Praat tegen de vaak, Robert. Ik heb nog altijd...

ROBERT : Ah gij, natuurlijk. Gij moet het goed voorbeeld geven, als vrouw van de fabrikant. Gij zoudt tweemaal daags een andere b.h. moeten aandoen.

CECILE : Juist gelijk dat al de vrouwen tegenwoordig zonder... Al de vrouwen die ik ken...

ROBERT : Natuurlijk, al die van uw leeftijd. Maar al die jonge springers zijn zodanig geëmancipeerd dat ze alles laten hangen wat hangt.

CECILE : Loopt die jonge secretaresse van u daar dan ook losjes in de bloes?

ROBERT : Héla héla! Ik wil hebben dat ze er deftig bij lopen in mijn bedrijf hé. Als ze voor mij verschijnen moet alles op de juiste plaats zitten en verpakt zijn.

CECILE : Zeg, nu ik er toch aan denk. Op welke plaats zat gij gisteren met haar? Ge waart nergens te vinden als ik daar geweest ben.

ROBERT : We waren op bezinning.

© 1992 Toneelfonds J. Janssens / Peter de Kemel

CECILE : Ah ja,en waarover moest ge u bezinnen?

ROBERT : Gij denkt zeker dat ge de enige zijt die door heeft dat het slecht gaat met het bedrijf. Wij weten het ook en we proberen er iets aan te doen. Vandaar dat we ons daar moesten over bezinnen.

CECILE : Een directeur en zijn secretaresse moeten op hun bureau zijn in plaats van ergens in een hoekje achter wat dozen te zitten bezinnen. Dan zult ge tenminste zien dat er een halve kamion ondergoed teruggekeerd is van een ontevreden klant.

ROBERT : Die klanten weten tegenwoordig altijd iets. De elastieken van de broeken spannen teveel. De stof waarvan ze gemaakt zijn is niet zacht genoeg.

CECILE : En waarvoor zijn die van gisteren teruggekeerd?

ROBERT : Omdat ze hem niet aanstonden zeker.

CECILE : Ja, allicht wel

ROBERT : Omdat die vent doorzichtig ondergoed wilde en aangezien wij een deftig bedrijf zijn, maken wij alleen ondergoed waar alles schoon in weg zit.

CECILE : Ja, had dan doorzichtig ondergoed gemaakt, ge moet mee met uw tijd.

ROBERT : Ja, ge zoudt dan kraaien zeker als de mannequins dat moeten presenteren voor mij.

CECILE : De moment dat er moet gepresenteerd worden, komt ge om mij.

ROBERT : Dat ziet ge van hier! Het enige opwindende moment op dat bedrijf zou ik dan nog moeten delen met u. En daarbij, wij zouden toch niet overeenkomen; onze smaak is te verschillend.

CECILE : Daar zit het hem juist. Gij hebt geen smaak in vrouwenonderbroeken. Ge hebt er geen feeling voor. Hoe zoudt gij nu kunnen weten wat vrouwen graag rond hun edele delen dragen?

ROBERT : Ja santé. Ge moet daar naar luisteren. Tien jaar geleden droeg gans de parochie ondergoed van mij. Geen verstand van hebben noemt ze dat.

CECILE : Dat is juist. Maar dat was in uw beginperiode, dan hadt ge er nog gevoel voor. En daarbij, ze konden moeilijk anders want met de eerste onderbroeken die ge gefabriceerd hebt zijt ge van deur tot deur rond geweest om te verkopen.

ROBERT : Dan was ik nog in mijn berejaren. En toen had ik nog maar één soort. Ziet ge mij nu al aan iedere deur heel mijn assortiment presenteren?

CECILE : Ge moet iets maken waar de vrouwen op zitten te wachten. Dat ze zelf komen.

ROBERT : Ja, gij zijt goed. Vind dat uit. En gij vergeet waarschijnlijk dat ondergoed weggestopt zit en dat de meesten daar dus niet mee inzitten.

© 1992 Toneelfonds J. Janssens / Peter de Kemel

CECILE : Ja, het is af en toe wel goed met de creaties die gij bedenkt dat ondergoed weggestopt zit. Het zou hier nogal wat zijn moesten de vrouwen met uw nieuwste creatie blootlopen. "Voor één frank mag je mijn muisje eens zien." Er zou nogal wat kleingeld gewisseld worden in de banken!

ROBERT : Ja, wat zou er volgens u moeten op staan? "Baas in eigen broekje", zeker? Dan gaat er zeker niemand naar kijken, want ze weten dat er toch niets te beleven valt.

CECILE : Dat is allemaal flauwekul, Robert. Daar moet niets op staan. Als vrouw wilt ge alleen voelen dat ge wat aan hebt. Maak eens een onderbroek met een goeie straffe elastiek, uit een zacht stofje, juist groot genoeg opdat alles er schoon zou in wegzitten. Ge zult wel succes hebben dan.

ROBERT : Ja, ja, uitleggen, dat kunt gij. Het is zoals overal, de beste onderbroekmakers staan aan wal.

CECILE : Ge moet toegeven, Robert, om beter te kunnen dan gij moet ge echt niet veel kunnen.

ROBERT : Merçi. Bedankt voor het compliment.

CECILE : Wees nu eens serieus hé, Robert. De laatste tijd draait de zaak vierkant.

ROBERT : We zitten gewoon in een crisisperiode. Dat is alles.

CECILE : Ja, veel erger moet het niet zijn, dat is juist. Maar ik denk dat het niet alleen het bedrijf is dat in een crisisperiode zit, maar dat gij in uw midlifeperiode zit. De crisisperiode van een man op middelbare leeftijd. Ge begint af en toe de pedalen te missen. Ge trapt door.

ROBERT : Ah ja?!

CECILE : Ja, Robert. Geef gewoon toe dat het allemaal wat teveel wordt voor u. Dat ge er geen gat meer in ziet. En doordat ge er geen gat meer in ziet, zet ge u ook niet meer zo in.

ROBERT : Ah nee? En hoe zou het dan komen dat ik 's morgens niet fit meer ben als ik opsta?

CECILE : Omdat ge te laat in uw bed kruipt.

ROBERT : Nee. Omdat als ik thuiskom, ik mij niet eens kan ontspannen. Want het staat hier ook al vol met ondergoed.

CECILE : Ja en wie komt het hier zetten denkt ge?

ROBERT : Oh! Met u kunt ge niet praten. Het mijne is maar wat aanvulling, want met wat er van u hier allemaal rondslingert ligt het al vol. Ik denk dat gij ook in uw middellijfcrisis zit. Want er blijft hier ook veel meer rommel rondslingeren dan vroeger.

CECILE : Hebt gij opmerkingen over mijn huishouden misschien?

© 1992 Toneelfonds J. Janssens / Peter de Kemel

ROBERT : Geef toe dat het vroeger properder was. De laatste tijd laat ge gewoon alles rondslingeren. (*is nu aan trapleuning*) Zelfs uw onderbroeken geraken niet meer in de kleerkast. (*Hij verlegt ze één voor één en telt ze.*) Eén, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven onderbroeken laat gij hier zo maar rondslingeren. Zeven: voor iedere dag één. Wat hebt gij dan nu aan?

CECILE : Oh Robert!

ROBERT : Zeven broeken. Gij zijt heel zeker één van mijn beste klanten.

CECILE : En wat doet gij op uw bureau? Gewoon wat met uw duimen zitten draaien en naar de horloge kijken tot het tijd is om te eten. 't Is creatief dat ge moet zijn. Desnoods denken totdat uw hersens stijf staan.

ROBERT : Om goed te functioneren moet ge gezond en kloek eten. Maar dat hebt gij de laatste tijd niet meer gekookt. Negen keren op tien als ik thuiskom is het een eitje.

CECILE : Ja, overdrijf nog maar wat.

ROBERT : 't Zal niet waar zijn zeker! We hebben tien kiekens en ze kunnen het leggen niet bijhouden. Een eitje, weet ge voor wie dat dat goed is? Voor diegenen die op het stadhuis zitten, die moeten toch van heel de dag niets doen, die moeten er niet kloek opstaan.

CECILE : Hebt gij opmerkingen over mijn eten misschien?

ROBERT : Als ik eerlijk mag zijn, het is juist gelijk bij mijn ondergoed: er mankeert iets aan.

CECILE : Aan u mankeert zoveel en ik moet er toch nog mijn pap mee koelen!

ROBERT : Ah ja, er is maar één ding spijtig: dat het u zo laat invalt. We zijn binnenkort twintig jaar getrouwd.

CECILE : Juist daarom. 't Is nu dat de mankementen beginnen boven te komen.

ROBERT : Wat ik mij afvraag: als er niets deugt aan mij, waarom zijt gij dan eigenlijk met mij getrouwd?

CECILE : Omdat ge het in die tijd goed kon uitleggen zeker. Hoe kan ik dat nu nog weten?

ROBERT : Omdat ge maar uit mij alleen kon kiezen zeker?

CECILE : Ja?! Als al die mij gewild hadden mij een broekje zouden geven, dan zou ik er meer gehad hebben dan er nu in uw magazijn liggen. Uw stock zou er een klein hoopje bij zijn.

ROBERT : Als ge al die onderbroeken zo kon krijgen, waarom zijt ge dan nog met een ondergoedfabrikant getrouwd?

CECILE : Dat ik het niet weet! Omdat ge in die tijd dingen kon waar ik nogal zot van was. Maar tegenwoordig wordt ik daar niet veel meer van gewaar.

© 1992 Toneelfonds J. Janssens / Peter de Kemel

ROBERT : Hei hei!! Ik zou nog wel willen, maar gij ligt altijd al te slapen als ik naar mijn bed kom.

CECILE : Ja, blijf nog wat langer naar televisie kijken. 't Is best mogelijk dat ik dan bijna weeral op wil staan.

ROBERT : En daarbij. Wat heeft dat nu te maken met onderbroeken verkopen?

CECILE : Het gaat hem daar niet over, Robert. Ge interesseert u voor niets meer. Voor mij niet, voor uw onderbroeken niet, voor niets meer en daardoor boeren we achteruit.

ROBERT : En gij denkt dat ge het beter zoudt kunnen?

CECILE : Zonder twijfel. Ik zou energie hebben om dat te doen, maar de uwe is opgebrand. Juist gelijk dat mijn energie opgebrand is om het huishouden te doen.

ROBERT : (*Kijkt om zich heen naar de wanorde*) Tegen wie zegt ge het. Veel zoudt ge ook niet moeten kunnen om het hier properder te krijgen.

CECILE : Properder! Alles is nog niet volledig aan de kant of meneer komt hier toe met een vracht muizekesbroeken.

ROBERT : Muizekesbroekskes! Moest ge al uw kleren aandoen die hier rondzwerven, ge zoudt ook gene kou meer hebben, want er ligt hier nogal een pakske.

CECILE : Het heeft geen nut dat ik hier plaats maak. Want als er plaats is legt ge ze toch vol met ondergoed.

ROBERT : Hier ligt het tenminste droog. In dat magazijn is het veel te vochtig voor die broekskes.

CECILE : Geef toe dat we hier geen leven hebben, hé Robert.

ROBERT : Is dat nu zo erg?

CECILE : Ik vind dat dat geen leven is. Welke fabrikant leeft er thuis tussen zijn marchandise?

ROBERT : Ik ben ook niet de eerste de beste fabrikant hé.

CECILE : Dat moogt ge nog zeggen.

ROBERT : Als het nu nog vuile onderbroeken waren, ik zou zeggen, ge hebt gelijk. Maar het zijn splinternieuwe. Het kon veel erger geweest zijn.

CECILE : Dat is juist. Stel u voor dat ge een fabrikant waart van hondekorrels, dan zaten we er slechter voor. Maar zo kan het niet blijven. Waarom denkt ge dat ons Christel vertrokken is?

ROBERT : Ja, als ge de Schotse cultuur wilt bestuderen moet ge niet in België blijven hé, want hier lopen geen mannen met een rok aan.

CECILE : Wordt eens wakker, Robert. Ge zijt nog aan het dromen. Christel is vertrokken omdat ze het hier niet meer kon uithouden.

© 1992 Toneelfonds J. Janssens / Peter de Kemel

ROBERT : Ik ben nochtans niet veel thuis hoor.

CECILE : Ge wilt dus zeggen dat ik...

ROBERT : Eh, 'k weet het niet, maar met iemand die er niet veel is kunt ge doorgaans niet veel ruzie maken.

CECILE : Ik zal u eens klaar en duidelijk zeggen waarom ze weggegaan is. Omdat dat kind het beu was van gelijk waar ze wilde staan of zitten eerst wat ondergoed te moeten verleggen. Omdat ze het beu was van ganse dagen die praat te moeten horen dat vrouwen geen b.h.'s meer dragen. Omdat...

ROBERT : Goed goed, zoudt gij mijn job willen misschien?

CECILE : Als gij mijn job doet ben ik van morgen weg naar die firma.

ROBERT : Ge weet niet goed wat dat dat is zeker daar ganse dagen met uw duimen zitten draaien en naar de horloge kijken totdat het tijd is om te eten? En wat gaat gij daar hele dagen met mijn secretaresse doen?

CECILE : Het enige wat daar moet gebeuren is datgene wat er nu niet gebeurt: werken!

ROBERT : Dat meiske heeft veel problemen thuis. Ze moet opgevangen worden. Met liefde worden behandeld.

CECILE : Ik kan best geloven dat gij geen tijd hebt om onderbroeken te verkopen als ge al die vrouwen die bij u werken één voor één moet troosten en met liefde moet behandelen. Voordat ge het weet is 't waarschijnlijk avond en zijt ge vreselijk moe.

ROBERT : 't Is maar dat ge weet waar ge aan begint.

CECILE : Ik zal er mij wel doorslaan. Maar voor u zal 't hier een probleem zijn zeker?

ROBERT : Heila, ge moogt Roberke niet onderschatten hé. In het leger heb ik altijd in de keuken gestaan. Moesten die soldaten weten wat ik hun allemaal heb doen eten, ze zouden er nu nog ongemakkelijk kunnen van worden. Ik zou natuurlijk al een tijdje nodig hebben om alles hier in orde te krijgen maar...

CECILE : Ja, dat zou mij ook een probleem kunnen worden, want ik geloof nooit dat in het bureau waar ik naartoe ga, alles geklasseerd zal liggen... de persoon die er voor mij opgezeten heeft kennende. Op dat vlak zijn we alle twee in 't zelfde bedje ziek.

ROBERT : Positief is natuurlijk ook dat mijn lever nu wat langer zal meegaan.

CECILE : Zit gij met problemen aan uw lever, zoetje?

ROBERT : Nog niet. Maar het zou er kunnen van komen als ge mij nog een tijdje al die eieren deed eten.

CECILE : Oh Robert. (*kust hem*) Nu gaan we vooruitgaan. Ge zult het zien. Ik zal meer ondergoed verkopen in één week dan gij in een ganse maand.

© 1992 Toneelfonds J. Janssens / Peter de Kemel

ROBERT : Ja, ge zult dat doorzichtig ondergoed zelf presenteren aan de klanten zeker?

CECILE : Dat kondt gij toch ook gedaan hebben.

ROBERT : Ik zie mij daar al staan met die doorzichtige vrouwenonderbroeken aan en jarretellen langs mijn billen. (*hij lacht*)

CECILE : We kunnen terug lachen, Robert. Dat is ook al een tijdje geleden.

ROBERT : Ja, lachen zonder leute is moeilijk, nietwaar?

CECILE : Maar nu gaan we tenminste alle twee doen wat we graag doen.

ROBERT : Ja, in theorie kan 't niet meer kapot hé. In de praktijk zal 't misschien wel wat anders uitvallen.

CECILE : Dat denkt gij maar. Ik zal onderbroeken verkopen dat ge u op de lange duur afvraagt wie dat allemaal draagt.

ROBERT : Ge moet wel zien dat ge er niet meer verkoopt dan dat we er kunnen maken hé. Want dan gaat ge ook miserie krijgen, als ge iets verkoopt dat ge niet hebt.

CECILE : Allemaal geen probleem, Roberke. Overdag verkopen en 's avonds kom ik dan in een proper huizeke. We eten een brokske. Ik paradeer eens voor u met onze nieuwste modellekes en dan zetten we ons samen in een zetel met een glaasje wijn.

ROBERT : Ik zal het meeste plezier beleven aan dat paraderen, ik weet dat nu al. Ik vraag mij eigenlijk af waarom we zolang gewacht hebben om van job te verwisselen.

CECILE : Ja, een mens moet op het idee komen hé. (*Ze gaat in de zetel zitten en legt haar benen languit in de zetel.*) Voor mij mag dat een boterkoekje met chocolademelk zijn.

ROBERT : Ge zijt nog een beetje te vroeg hoor, mijn klein bolleke, mijn ontbijt is nog niet klaar.

DOEK

© 1992 Toneelfonds J. Janssens / Peter de Kemel

TWEEDE BEDRIJF

(*8 dagen later.*
Alles is opgeruimd en ziet er piekfijn uit. De kamer is leeg, de keukendeur staat open. Robert staat onzichtbaar in de keuken en steekt zijn plumeau voorbij het deurvlak. De plumeau zit op een stok van wel twee meter, waardoor de plumeau al een heel stuk in de kamer zit vooraleer Robert zichtbaar wordt. Hij steekt zijn hoofd om de hoek van de deur en kijkt naar het publiek.)

ROBERT : Hei hei! (*Hij draagt een schort en op zijn hoofd een stofdoek. Een stofdoek met twee oren. Deze worden gevormd door ijzerdraad te plooien in de vorm van een oor en te overtrekken met stof. Zijn ene oor staat recht, zijn andere hangt naar beneden.*) 't Is hier grote kuis. (*Hij kijkt in de spiegel naar zijn stofdoek.*) Ja, de ene staat en de andere hangt. (*Hij begint met de plumeau de muren af te stoffen.*) Ja santé, heb ik hier in die acht dagen dat ik het huishouden doe al wat mogen kuisen zeg. Het heeft hier al een beetje gestoven van al 't stof dat ik weggeveegd heb. Maar allé, ik stel het beter in mijn nieuwe job dan Cecile. De eerste dagen dat ze op die fabriek was kreeg ze er 's nacht nachtmerries van. 'k Kan jullie verzekeren dat het niet alles is als ge heel de nacht moet liggen luisteren naar één die in haar slaap zegt: "Moet ge mijn muizeke eens zien?". (*De bel gaat*) Hola, we krijgen bezoek. Dat is ook de eerste keer. Op dat bedrijf was er alle vijf stappen een klant om te zagen dat er iets mankeerde aan de onderbroeken en hier hoort of ziet ge van gans de dag niemand. (*Hij opent de deur en het is Inge, zijn vroegere secretaresse.*) Inge!

INGE : Oh Roberke! (*Ze kust hem overdreven.*)

ROBERT : 'k Ben daar al wel acht dagen weg, maar uw goeie gewoonten hebt ge gelukkig nog niet afgeleerd. Kom binnen. (*Hij laat haar binnen en doet de deur dicht.*) Ik ben effenaf kontent dat ik u nog eens zie. Die onderbroeken mis ik niet, maar u wel. 't Is wel wennen. Hier moet ge niemand iets doen opschrijven, als ge wilt

© 1992 Toneelfonds J. Janssens / Peter de Kemel

hebben dat ge het niet vergeet moet ge het zelf opschrijven. Zet u, ge moet maar doen gelijk ge vroeger deed in mijn bureau. Ja, paraderen met ondeugend ondergoed natuurlijk niet meer, want ik ben directeur af hé.

INGE : Ho Roberke, het is verschrikkelijk. Ik kan het haast niet zeggen.

ROBERT : Weer problemen met uw vent? Ge gaat daar binnenkort toch eens een oplossing moeten voor vinden. Heeft hij u weer geslagen?

INGE : Nee, dat niet. Deze keer was het zijn maîtresse die er van langs heeft gekregen.

ROBERT : Daar moet ge niet mee inzitten Inge. Het is beter dat hij zich op haar uitleeft dan op u. Ze zouden die kerel eens voor een paar dagen moeten korthouden zodat hij wat afkoelt.

INGE : Dat kan mij niet schelen dat hij bij die ander gaat.

ROBERT : Ja, dat geloof ik. Van mij zou hij ook mogen gaan als hij haar slaat in plaats van mij.

INGE : Dat is 't niet. Ik heb hem al in twee dagen niet gezien.

ROBERT : Ach, ge kunt er maar vanaf zijn hé. Wat scheelt er dan wel? Weer uw moeder die zich met alles komt bemoeien?

INGE : Die trekt haar niets meer aan. Ze heeft een nieuwe vent leren kennen en ze heeft daar haar handen mee vol zegt ze.

ROBERT : Ja, kan ik mij best voorstellen. Nieuwe mesjes snijden goed hé. Jamaar, uwe vent niet, uw moeder niet, wat scheelt er dan wel?

INGE : Al mijn problemen hebben te maken met de fabriek.

ROBERT : Ja, ik kan mij best voorstellen dat er 't één en 't ander gaat veranderen nu mijn vrouw directeur is. Ze zal er waarschijnlijk niet mee gediend zijn dat ge een beetje paradeert voor haar met weinig kleren aan.

INGE : Dat is allemaal het probleem niet. Uw vrouw heeft mij...

ROBERT : Gaat die nu ook al ambetant beginnen doen tegen u?

INGE : Ze heeft al ambetant gedaan. Ze heeft mij buitengezet.

ROBERT : Hoe buitengezet?

INGE : Verstaat ge het niet. Ze heeft mij afgedankt als secretaresse. Ik kan gaan doppen.

ROBERT : Daarvoor moet ge lef hebben zeg. z' Is daar nog maar een dag en een stuk en al hetgeen waar ik zo aan gehecht was begint ze al buiten te zwieren. Meent ge dat?

INGE : Ze zegt dat ik niet de minste aanleg heb om secretaresse te zijn.

ROBERT : Ja, schrijven en typen zijn uw sterkste kanten niet, maar er zijn toch dingen die ge wel goed kunt hé. En 't één compenseert het ander. Maar het is wel zo dat hetgeen ge goed kunt dat dat weinig met secretariaat te maken heeft en dat bijgevolg mijn vrouw daar weinig aan heeft.

© 1992 Toneelfonds J. Janssens / Peter de Kemel

INGE : Ze gaat daar het één en ander veranderen, zegt ze.

ROBERT : Ik krijg ineens ook die indruk. Al wat ik daar zo tof vond vliegt bij haar buiten. Als ik binnen een paar dagen naar de fabriek ga, vraag ik me af of ik mijn eigen bedrijf nog zal herkennen. En gaat ze nu zelf voor secretaresse spelen?

INGE : Ze wil een secretaris in plaats van een secretaresse.

ROBERT : Een vent! En die zal er graag bij zijn als hij die vrouwenonderbroekskes moet presenteren!

INGE : Dat kan mij allemaal niet schelen, ik zit zonder werk.

ROBERT : Ge moogt natuurlijk alle dagen nog wat voor mij komen paraderen, maar ja, daar verdient ge niets mee hé. Ik peins dat er niets anders zal opzitten dan ander werk te zoeken.

INGE : Een schande is het! We hadden het daar zo goed en we moesten niet veel werken.

ROBERT : Dat is het hem juist. Ik denk dat we het er te goed van pakten en te weinig werkten, want we waren zo goed als failliet.

INGE : Waarom zijt gij geen directeur gebleven? Ik kon mij geen betere directeur dromen.

ROBERT : Ja, dat geloof ik.

INGE : En blijft zij daar of is dat tijdelijk?

ROBERT : Ja, dat is moeilijk nu al te zeggen. In ieder geval ziet het er naar uit dat ze het meent. Van de week heeft ze al een paar serieuze verkopen gedaan.

INGE : Ge wilt dus zeggen dat zij er in slaagt die muizebroekskes te verkopen?

ROBERT : Ja, en niet alleen die, maar haast alle soorten. Gisteren vroeg ik haar hoe het ging met de verkoop en weet ge wat ze zei? Dat ik spoedig nog mijn eigen onderbroek ging mogen uitdoen om te verkopen, want dat de stock zienderogen minderde.

INGE : Dat is straf.

ROBERT : Tegen wie zegt ge het. Ik zie mij hier al rondlopen zonder onderbroek.

INGE : Ja, dat zou het toppunt zijn, een fabrikant van onderbroeken die zonder broek moet rondlopen.

ROBERT : Ho, zo een vaart zal het nu wel niet lopen. We hebben hier in de garage nog een paar dozen staan van die met die reclame op van "Voor vijf frank moogt ge mijn muizeke eens zien". Maar ik vind dat die soort niet past voor mij. (*beiden lachen*)

INGE : 't Is triestig. We hadden het daar nu juist zo goed. Maar met de komst van uw vrouw is dat allemaal gedaan. Fini.

ROBERT : We mogen ons oren wel niet laten hangen hé Inge. We gaan hier ook nog plezier beleven.

© 1992 Toneelfonds J. Janssens / Peter de Kemel

INGE : Misschien wel, maar 't zal goedkoop plezier zijn voor mij, want ik word er niet voor betaald.

ROBERT : Ge kunt niet alles willen, hé Inge. Veel plezier én een dikke portemonnee. 't Is bij de mannen ook zo ofwel hebt ge een knappe vrouw ofwel een dikke portemonnee. Maar een knappe vrouw èn een dikke portemonnee, dat gaat niet samen.

INGE : Als mijn Willy zal horen dat ik zonder werk zit zal hij niet mals zijn.

ROBERT : Op mij moogt ge altijd rekenen hé Inge, dat weet ge. Ge moet maar knippen en ge krijgt zeven nieuwe onderbroeken, voor iedere dag één.

INGE : Ik weet het Roberke, dat gij een goeie vent zijt. (*ze kust hem*) We gaan nog veel plezier hebben samen. We moeten lachen, Roberke. Lachen moeten we doen.

ROBERT : Lachen zonder leute?

INGE : Ja, we trekken het ons allemaal niet meer aan. Werk of geen werk. Zolang we maar gezond zijn, lachen we.

ROBERT : Ik vind dat gij nu toch eigenaardig doet, ge zijt uw werk kwijt en ge wilt dat we daar mee lachen.

INGE : Speelt allemaal geen rol meer. Mijn vent moet mij maar onderhouden. We denken aan plezante dingen en we lachen. We denken aan uw vrouw.

ROBERT : Met haar moet ik niet lachen hoor.

INGE : Denkt aan de vreugde die ge gaat kennen als ge hier iedere dag de mat stofzuigt.

ROBERT : Dat zijn mij allemaal nogal voorstellen die gij mij doet om mee te lachen.

(*De deur gaat open en Louis verschijnt. Hij is een vertegenwoordiger van kuisgerief. Hij heeft borstels, een trekker, dweilen enz. bij zich. Hij blijft in de deuropening staan zonder iets te zeggen.*)

ROBERT : Als ge nu nog zei, "denk aan mij als ik voor u paradeerde", ik zou zeggen, ja.

INGE : (*Toont haar rechtse dij.*) Kijk eens naar mijn bil, Roberke.

ROBERT : Dat verandert de zaak natuurlijk.

INGE : Kent ge hem nog, Roberke, mijn rechtse bil? g'Hebt er zo dikwijls naar gekeken als ik paradeerde.

ROBERT : (*hij lacht*) Ha! Welk een vent zou zo een schone bil nog ooit kunnen vergeten.

INGE : (*uitdagend*) En de linkse, Roberke?

ROBERT : (*Heeft enorm veel plezier.*) Ho! Ongelooflijk! Ge gaat mij niet geloven hé, maar ik kan u niet beschrijven welk gevoel dat er door mij gaat als ik naar die linkse bil van u kijk. Dat is... (*Inge maakt aanstalte om haar rok los te knopen.*) Niet teveel tonen hé Inge, dat ik nog kan stoppen met lachen.

© 1992 Toneelfonds J. Janssens / Peter de Kemel